

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Milanem Tauberem v právní věci

žalobce: **M. B.**, narozen XXX
státní příslušnost XXX
bytem XXX
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2025, č. j. OAM-1252/ZA-ZA11-VL11-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu a obsah žaloby

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti napadenému rozhodnutí, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno.

2. Žalobce uvádí, že správní orgán dospěl k závěru o duplicitě jeho žádosti, ačkoli v nové žádosti předestřel okolnosti, které podle jeho názoru představují zásadní změnu skutkového stavu a zesílené humanitární důvody pro udělení ochrany.
3. Žalobce namítá, že správní orgán věc neposoudil věcně a odmítl se zabývat podstatou jeho tvrzení. Uvádí, že ve své zemi původu není schopen zajistit obživu pro sebe ani pro svou rodinu, kterou tvoří manželka a sedm dětí žijících v XXX. Namítá, že naopak na území České republiky je plně integrován, pracuje a je schopen ekonomicky zajistit jak sebe, tak svou rodinu. Podle žalobce měl správní orgán tyto změněné okolnosti reflektovat a posoudit je jako nové skutečnosti významné pro posouzení humanitárního azylu. Žalobce z toho dovozuje, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 správního řádu, neboť správně nezjistil skutečný stav věci a zcela pominul jeho argumentaci týkající se životních podmínek v zemi původu i jeho integrace v České republice. Za nepřezkoumatelné označuje rozhodnutí také z důvodu absence hodnocení ekonomické a bezpečnostní situace v XXX. Podle žalobce správní orgán pouze rekapituloval skutkové okolnosti předchozího řízení a zaměřil se výlučně na politické důvody, aniž by jakkoli reflektoval jím tvrzené humanitární aspekty.
4. Žalobce rovněž namítá, že správní orgán nesprávně hodnotil jeho výpověď jako nevěrohodnou. Poukazuje na judikaturu i metodiku Úřadu vysokého komisaře pro uprchlíky OSN týkající se dokazování v azylovém řízení, podle nichž nelze po žadateli vyžadovat prokázání všech skutečností dokumentárními důkazy. Zdůrazňuje, že správní orgán měl sám aktivně přispět k objasnění skutkového stavu a v případě pochybností rozhodovat v jeho prospěch.
5. Ve vztahu k případnému návratu do vlasti žalobce uvádí, že mu hrozí vážná újma, a to především z důvodu nemožnosti získat ochranu před soukromými osobami, a to i vzhledem ke korupci ve státních strukturách. Tvrdí, že toto nebezpečí správní orgán bezdůvodně bagatelizoval, aniž by jeho tvrzení prověřil. Odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu zdůrazňující požadavky na úplné, srozumitelné a přesvědčivé odůvodnění správních rozhodnutí a tvrdí, že tyto požadavky v jeho věci splněny nebyly.
6. Na základě shora uvedeného žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

7. Žalovaný se vyjádřil, že trvá na zákonnosti napadeného rozhodnutí. Zdůrazňuje, že řízení o opakované žádosti žalobce bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť žádost byla shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalovaný konstatuje, že v novém řízení byly shledány shodné důvody žádosti jako v řízení předchozím, a žalobce sám uvedl, že si ani přesně nepamatuje důvody své prvotní žádosti. Žalovaný k tomu dodává, že žalobce zmínil pouze skutečnost, že mu bylo známým doporučeno odcestovat do České republiky, kde si měl vydělat peníze, a že svůj dřívější dluh v XXX již splatil, zatímco v České republice chce zůstat, protože se mu zde líbí.
8. Žalovaný uvádí, že žalobce v řízení neprokázal žádné nové skutečnosti, které by zakládaly jeho tvrzení o zesílené nouzi či nových humanitárních důvodech. Podle žalovaného žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

pouze odkázal na dříve uváděné důvody, které však nejsou nové, a navíc sám uvedl, že dluh, na nějž poukazoval, byl již splacen. V této souvislosti žalovaný odkazuje na § 11a odst. 1 zákona o azylu a zdůrazňuje, že nebyly splněny podmínky pro věcné posouzení opakované žádosti.

9. Dále žalovaný uvádí, že v případě nepřijatelné žádosti je povinen postupovat podle § 10a odst. 2 zákona o azylu, což znamená, že se nesmí zabývat naplněním podmínek pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Tato zákonná úprava podle žalovaného odpovídá na výtky žalobce, podle nichž se správní orgán nevěnoval jeho ekonomické a sociální situaci ani bezpečnostní situaci v zemi původu. Žalovaný zdůrazňuje, že tato tvrzení nemohl a nesměl věcně posuzovat, neboť mu to právní úprava neumožňuje v případě nepřijatelné žádosti.
10. Ve vztahu k námitkám týkajícím se humanitárního azylu žalovaný připomíná, že od 1. 10. 2025 již nelze podle zákona o azylu udělit tzv. národní humanitární azyl, neboť byl z právního řádu vypuštěn na základě změny provedené zákonem č. 314/2025 Sb. Tento žalobní bod proto podle žalovaného nemůže obstát. Pokud jde o tvrzení žalobce, že žalovaný neprovedl porovnání jeho první a druhé žádosti, žalovaný uvádí, že se tímto srovnáním zabýval, o čemž svědčí příslušná část odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. S ohledem na shora uvedené žalovaný soud navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Zároveň nebylo navrženo provedení důkazních prostředků, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovaným.
13. Žaloba není důvodná.
14. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
15. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, *[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*
 - a) *nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a*
 - b) *svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
16. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *[ř]ízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
17. K tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které mají určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

vychází i relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle závěrů jeho rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že *„zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57.“*. Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, *„kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“*. K tomu obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 6 Azs 15/2019-27.

18. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 6 Azs 60/2018-43, v němž vyšel z toho, že za nové skutečnosti, na jejichž základě lze věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nelze považovat jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Uvedl, že *„obecně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrzené skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irelevantní.“*
19. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, Sb. NSS 2642/2012, zdůraznil, že *„odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“*.
20. Z výše uvedeného je patrné, že k věcnému posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu (tedy v situaci, kdy o první podané žádosti již bylo pravomocně rozhodnuto) lze přistoupit pouze za splnění určitých podmínek. Žalovaný se v souladu se zákonem a s příslušnou judikaturou zabýval otázkou, zda byly tyto podmínky naplněny. Je-li přitom žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu). V daném případě tak vůbec nedošlo k věcnému posouzení podané žádosti a jakákoli argumentace žalobce spočívající v tom, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, je zcela irelevantní a mimoběžná.
21. Soud neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své

rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Jak judikoval již Vrchní soud v Praze [viz rozsudek ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92 (SJS 27/0; SP 27/1994); shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46], z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Jak plyne z níže uvedeného vypořádání jednotlivých žalobních námitek, žalovaný se s žádostí žalobce vypořádal řádným způsobem.

22. Stejně tak soud neshledal důvodnou námitku, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nelze žalovanému vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu, jelikož ten se správně zabýval jen těmi důvody, které žalobce ve své žádosti uvedl (viz níže), provedl jejich komparaci s důvody uvedenými v první žádosti, zohlednil aktuální zprávu o zemi původu (z května 2025) a posoudil azylovou relevanci žádosti ve vztahu ke kritériím přípustnosti. Neopomněl přitom zhodnotit, zda nedošlo k azylově relevantním změnám v zemi původu. Vyhověl tak požadavkům, které stanoví rozsudek sp. zn. 3 Azs 6/2011.
23. Soud k tomu připomíná, že žadatele v řízení o mezinárodní ochranu tíží břemeno tvrzení. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, *„zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“*
24. Žalobce v opakované žádosti konkrétně uvedl, že nedošlo ke změně důvodů rozhodných pro přiznání mezinárodní ochrany, resp. dodal, že by rád zůstal v ČR, kde se mu líbí. K případné hrozbě pronásledování žalobce uvedl, že podporoval politickou stranu XXX a vyvíjel agitační činnost. V žalobě dále žalobce rozvedl svou argumentaci tím směrem, že je v ČR plně integrován a je schopen vydělávat na ekonomické zajištění sebe i své rodiny v XXX, a že mu v případě návratu do země původu hrozí pronásledování ze strany soukromých osob, kterému nebude ze strany státních orgánů zamezeno v důsledku korupce.
25. Ze shora uvedeného je patrné, že žalobce neuvedl nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany, které by vyhovovaly kritériím dle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Břemeno tvrzení i důkazní v této oblasti leží ovšem na žalobci, žalovaný není povinen – ani schopen – za žalobce domýšlet důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Z toho důvodu není relevantní odkaz žalobce na metodické materiály OSN. Žalobcova žádost nebyla zamítnuta pouze z důvodu pouhého formalismu, např. že žalobce nebyl s to doložit veškerou a úplnou dokumentaci, žalobce totiž ani netvrdil relevantní nový důvod pro přiznání mezinárodní ochrany. Ze zprávy o bezpečnostní a politické situaci v XXX z května 2025 přitom vyplynulo, že mezi žalobcovou první žádostí z června 2023 a jeho nynější žádostí z listopadu 2025 nedošlo v XXX k politické změně, která by mohla vést k tomu, že žalobce bude v případě návratu vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, což žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil. Žalobcem vyslovená obava, že by mu v případě návratu

do země původu hrozilo pronásledování, pak byla uvedena pouze ve zcela obecné rovině, která znemožňuje jakékoliv bližší vyhodnocení, zda se žalobce skutečně dopouštěl činnosti, za kterou by mu mohlo hrozit pronásledování, v případě pronásledování ze strany soukromých osob ani žalobce rámcově nerozvedl, o které osoby by se mělo jednat a proč by ho měly pronásledovat, ani v této souvislosti neuvedl nic konkrétního ve vztahu k tvrzené korupci ve státních strukturách. Namítaný důvod integrace žalobce do české společnosti a jeho neutěšená sociální situace v zemi původu pak není relevantním novým důvodem ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu.

26. V té souvislosti též soud doplňuje, že institut národního humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu byl zrušen zákonem č. 314/2025 Sb. s účinností od 1. 10. 2025. Žalovaný proto ani nemohl tímto způsobem postupovat a zvažovat udělení humanitárního azylu žalobci.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
29. Jelikož soud rozhodl ve třicetidenní lhůtě pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku dle § 73 odst. 4 s. ř. s., nerozhodl samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby, protože by takový postup byl nadbytečný. S ohledem na tuto lhůtu také soud přistoupil k meritornímu rozhodnutí, a nezaslal žalobci vyjádření žalovaného, protože v něm žalovaný pouze stručně zrekapituloval důvody vydání napadeného rozhodnutí a jeho obsah a neuvedl žádné nové, žalobci dosud neznámé argumenty či skutečnosti, na které žalobce dosud nemohl věcně reagovat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. února 2026

Milan Tauber v.r.
samosoudce